

Mieru sniedz klavierspēle

Eva Berlaus, Sorainen Latvijas biroja vadošā partnere, zvērināta advokāte

Vēderprieks

Jāatzīst, ka attiecībā uz kafējnicām un restorāniem esmu diezgan prasīga un pievērsu uzmanību lietām, kas kādam citam var šķist sīkumi, – interjeram, tā ai ar ēdienkarti, mūzikai, personāla attieksmei, traukiem un, protams, ēdiena kvalitāte un kopējai noskaņai. Mani iecienītākie restorāni Rīgā ir *Bibliotēka Nr. 1* un *3 pavāru restorāns Tam labam būs augt*. Brīvdienās, ja bērni tiek lutināti ar picu, tad mūsu ģimēni diezgan bieži var sastapt arī *Art&Shock*. Ārpus Rīgas esam iecienījuši restorānu *36. līnija*, bet pavisam nesen ļoti patikamu pārsteigumu sagādāja arī Engures *Engure Cafe*. Ārpus Latvijas viens no pēdējiem maniem atklājumiem ir *Pier52* Milānā, kur noteikti vēl atgriezīšos. Ēdiena ziņā mana izvēle ir par labu Itālijas virtuvei – pie tās vienmēr atgriežos un iespēju robežās cenšos apgūt arī pati. Pašreiz brīvdienas pavadu, studējot risoto receptes. Lai gan, it īpaši atrodoties ārvalstīs, man arī ļoti patīk eksperimentēt un nogaršot vietējās virtuves piedāvājumu, jo bieži var izrādīties, ka kāds ēdiens, kuru līdz šim sev esmu definējis kā neēdamu, ja tiek gatavots no svaigiem vietējiem produktiem, patiesībā man ļoti garšo. Tā pirms pāris gadiem viesojoties Tokijā, beidzot sapratu un iemīļēju sūši – nekādas līdzības ar Eiropā gatavoto, un tiem bija apbrīnojama kvalitāte un garša pat visnecilākajās kafējnicās.

Dvēselei

Mūzika un māksla ir man ļoti tuva pasaule, un tās baudīšana ir viens no labākajiem veidiem, kā atjaunot enerģijas krājumus. Pāris reizi gadā ar vīru cenšamies divatā izrauties garākā nedēļas nogalē uz kādu no Eiropas galvaspilsētām un vēltām šīs dienas operas, koncertu un izstāžu apmeklējumiem. Vislabākie pagājušās sezonas piedzīvojumi bija opera *Cara ligava* Maskavas Lielajā teātri. Noteikti iesaku noskatīties. Savukārt no Latvija redzētā patika izrāde *Equus* Dailes teātri. Izcila izrāde, par kuru vēl joprojām ik pa laikam aizmājos. Ja neskaita īpašu mīlestību pret Kloda Monē darbiem (vīpa gleznu izstādē Belvedērā, Vīnē pirms pāris gadiem biju gatava pat nakšņot), mākslā man vistuvākā ir abstraktā glezniecība. Tāpēc esmu biežs viesis modernās mākslas muzejos un ļoti gaidu, kad Rīgā būs kārtīgs modernās mākslas muzejs. Kamēr Rīgā muzeju vēl gaidām, viena no manām mīlākajām mākslas baudīšanas vietām ir Londonas *Tate Modern*. Nupat tur apmeklēju iespaidīgu amerikāņu mākslinieces Džordžijas O'Kīfas (*Georgia O'Keef*) darbu izstādi.

Kino

Kino mani visvairāk interesē nopietni stāsti par dzīvi, kā arī filmas ar neparastu kino valodu, kuras liek aizmāties ne tikai par saturu, bet arī režiju, gaismām utt. Taču, jāatzīst, ka kinoteātri pēdējā laikā aizņemties dēļ sanāk pabūt diezgan reti, jo ierobežotu laika resursu gadījumā priekšroku tomēr dodu dzīvai mākslai. Starp pēdējā laikā redzētajām jāizceļ Vesa Andersona filma *Viesnīca Diženā Budapešta*, kas ir ārkārtīgi niansēts darbs, kuru kādreiz noteikti noskatīšos vēlreiz.

Brīvajā laikā

Vasarā, it īpaši brīvdienās, cenšos pēc iespējas daudz laika pavadīt ārā, kad braucu ar divriteni, skrītuļoju vai pastaigājos gar jūru. Ziemā man mīļākais aktīvais atpūtas veids ir kalnu slēpošana, it īpaši Itālijā. Man ir ļoti svarīgi, ka visu iepriekšminēto varu darīt kopā ar vīru un bērniem. Man vismīļākais hobijs nu jau ļoti daudzus gadus ir klavierspēle. Klavieres sāku spēlēt sešu gadu vecumā un esmu beigusi mūzikas skolu un mūzikas novirziena vidusskolu. Pretēji daudzu mūzikas skolu absolventu stāstiem par «mamma lika, bet man riebās» man klavieres tik tiešām ir sirdslīeta un vingrināties divas vai vairāk stundu dienā mani nebija jāpiespiež. Esmu sapratusi, ka man tas ir labākais veids, kā sakārtot domas, it īpaši pēc stresa pilnas dienas darbā. Man pietiek ar 30 minūtiem pie klavierēm, lai jebkuras dusmas vai uztraukums atkāptos un es atkal spētu raudzīties uz jebkuru problēmu mierīgi.

Vēlos aizbraukt uz...

Gan darba dēļ, gan citādi iznāk ceļot diezgan bieži, taču, neskatoties uz to, mans apmeklējamo valstu saraksts vēl ir gana garš. Saraksta galvā noteikti ir Dienvidamerika. Es esmu bijusi Kubā un Meksikā, kas abas atstāja daudz labāku iespaidu, nekā biju paredzējusi, tāpēc noteikti gribētu apmeklēt arī citas Dienvidamerikas valstis. Noteikti gribētu atgriezties Kanādā, kur pirms dažiem gadiem darba vizītē biju uz īsu brīdi, un tā man šķīta neparasta, nedaudz raupji skaisa, taču ļoti sirsnīga zeme.

FOTO: NO PERSONĀLA ARHĪVA

Grāmatplauktā man...

Uz mana nakts skapiša parasti vienlaikus atrodas 4-5 grāmatas. Kaut kas no juridiskās literatūras, kāda grāmata par uzņēmumu vadību, kā arī daļi literatūra atbilstoši konkrētā mirkļa noskaņojumam. Visbiežāk jaunas grāmatas iegādājos darba komandējumu laikā, gaidot lidojumus. Nupat vienas nakts laikā izlasīju jaunas amerikāņu rakstnieces Emmas Klainas (*Emma Cline*) grāmatu *Meitenes (The Girls)*, kas 2014. gada saņēma *Plimptona* balvu Parīzē. Ļoti interesants darbs, kura fonā ir vēstījums par noziedzumu, taču priekšplānā ir daudzslāpains stāsts par bērnu un vecāku attiecībām, mīlestību, bērnu pieaugšanu, novecošanu.

Viedie vārdi

«Mīlestību nevar izskaidrot, to var tikai izjust. Mīlestību nevar izskaidrot, tomēr tā izskaidro visu.» (Elija Šafaka)

Sagatavojusi Linda Zalāne